

13. Konec konců

„Mocný Matkopíchači, musíme něco vymyslet. Blázen venku už čtrnáct dnů paří a my sme tady uvězněný. Vždyť nemáme ani děvky,“ oznámil zpruzený Vohnout, který právě přišel z procházky po vnitřní straně hradeb Zakázaného města.

„To ti nestačí císařští kastráti? Si dokážou vzájemně pomoci, jestli sem si dobře všimnul,“ odsekl Matkopíchač, který byl sám se svými temnými myšlenkami.

„Velký Matkopíchači, s nima není taková prdel jako s děvkama,“ řekl Vohnout a v temnotě obličje rudě žhnuly dvě oči.

„Dobře, svoluj kolegium. Nastal čas speciálního obřadu,“ odpověděl Matkopíchač a začal cosi temně mumlat.

Vohnoutovi proběhla hlavou myšlenka o definitivním průseru, ale nahlas raději nic neřekl a odešel shánět kolegy.

„Ho, kolik nám zůstalo vojáků?“ promluvil v ložnici svých předků Zakázaný císař.

„Můj pane, pár stovek, ale průser je, že se odsud už nedostanem, takže sou totálně k ničemu. Nezabijem se radši?“ řekl eunuch.

„Hm, podívej můj milý služebníku, zabít se můžeme vždycky, ale rád bych se tomu vyhnul a raději zemřel v boji.“

„Můj císaři, proč?“

„Protože Nergal nemá rád sebevrahy. Není moc dobrej nápad vracet se podruhá do podsvětí jako sebevrah. Nechceš, aby tě celá jeho armáda šukala bez přestání celý roky do prdele.“

„Au, nechutná představa, tak co budem teda dělat?“

„Můj milej Ho, nemůžem dělat nic jinýho, než čekat, dokud si pro nás nepřijde Pong s Bláznem,“ odpověděl Zakázaný císař a začal plnit opiovou dýmku.

Armáda zmrtvýchvstalých a posledních císařských vojáků rozjela v historických zahradách orgie posledního soudu. Pil se ukořistěný alkohol, fetovali všelijaký drogy a vzájemně kopulovalo. Občas docházelo k drsným šarvátkám, které povětšinou končily smrtí a posléze po jídání mrtvých, jenž byli rozněni nad ohni.

Zápach pečeného lidského masa, křik znásilňovaných a zabíjených přetékal přes hradby a v řadách Odboje působil neklid. Aby Pong uklidnil bojovníky, nechal vypustit několik desítek dronů, díky nimž viděli, že na druhé straně neprobíhá nějaký temný rituál, ale pořádná mrdačka. Vpravdě jim ještě přímý stream do Intergalaktické sítě přinesl několik dalších sledujících, o kterých nebylo úplně jasné, odkud jsou připojeni.

„Šéfe, začíná to bejt pěkně hustý a zmrdi za zdí už budou pěkně naklepaní. Myslím, že je čas dát dohromady nejvěrnější a pár platicích,“ řekl Pong během rýsování pervitinových lajn několika kozatým fanynkám.

„Ty vole, asi jo. Lidi už sou natěšený na závěrečnou vyvražďovačku,“ pověděl Blázen, jenž kouřil brko a pozoroval neskutečný dav lidí za elektrickým plotem, který máváním transparentů a řevem vyžadoval krev.

„Starý příteli, je tvoje matka připravená?“ zeptal se opodál stojícího přítele.

„Myslím, že až zničí ty tři gigoly, který si objednala, bude připravená,“ zamumlal Starý přítel a pozoroval kouř nad Pekingem.

„Ta bába se nezdá,“ zakroutil hlavou Kapitán a podal příteli brko.

„Můj vůdce, mám připravit Mozečka a Mazlíčka?“ přišel Kokot, který od Ponga uslyšel o chystaném odchodu do boje.

„Hm,“ nadechl se Blázen, „lidi je maj rádi, ale budeš je mít na dlouhejch řetězech. Už se nesmí urvat, rozumíš?“

„Můj vůdce, rozumím. A přidělal jsem jim kamery na hlavy, aby je diváci mohli sledovat z jejich úhlů pohledu,“ odpověděl Kokot a odešel.

„Hele ty Pongu, kudy chceš vůbec vlízt dovnitř?“ zeptala se opice, která postávala u baru.
„Normálně jednoduše tajnou chodbou. Proč se ptáš?“ zaznělo sání lajny.
„My rychle přelezeme zeď, tak chci vědět, kde si dáme sraz,“ odpověděla opice a kopl do sebe panáka.
„Výstup je v domku pro zahradníka, ale myslím, že budete mít tolik zábavy, že se k němu jen tak nedostanete,“ zachechtal se Pong, který sledoval výstupy kamer dronů přelétajících nad Zakázaným městem.
„My si nějak poradíme,“ řekla opice, popadla plnou flašku kořalky a přes střechy stánků odskákala.
„To sou exoti,“ zakroutil hlavou Pong a šel se podívat, jestli jsou všichni připravení.

Pan Jednooký, několik významných Musků, Starý přítel s matkou, Blázen, Karlos, Jack, Urgha a Kokot s Mozečkem a Mazlíčkem postávali před starým domkem u paty městských hradeb.
„Šéfe, vidím, že jste všichni natěšený jak malý děti, nasad'te si čelovky a jdeme skončit tohle srání,“ řekl Pong a otevřel staré dveře. Prošli kolem starého harampádí a Pong chvíli studoval cihly ve stěně. Pak jich v přesném pořadí několik promáčk'l a zdivo se rozestoupilo.
„Jak si to věděl?“ nechápal Blázen.
„Šéfe, to mě naučili v Šaolinu. Mají docela dlouhý seznam všemožnejch tajnejch chodeb a ty se žák musí naučit nazpaměť,“ odpověděl Pong a vstoupil do zatuchlé místnosti plné pavučin a prorostlých kořenů rostlin.
„Dlouho tady nikdo nebyl,“ konstatoval pan Jednooký.
„Však by to pak nebyla tajná chodba,“ zachechtal se Pong a začal prosekávat cestu.

Skupina bojovníků zastavila u starých zrezivělých dveří, kterými nešlo pohnout.
„Můj vůdce, já to zvládnu,“ odstrčil je Kokot, vytáhl olejničku a promazal všechny panty. Krátce počkal a potom zabral silou všech svých součástek. Ozvala se hlasitá rána a úspěšně vylomil dveře z prohnílého rámu.
„Ty vole, nedělej takovej hluk,“ kdosi nervozně odsekl.
„Hrozně se omlouvám, ale nějak mi to zůstalo v rukou,“ řekl Kokot a zavlnil knírkem.
„Hlavně klid,“ vložil se do rozhovoru Pong a s vytaženými meči vlezl do vzniklého otvoru.

Ve starém domku pro zahradníka probíhala skupinová orgie. Pong chvíli ze stínu pozoroval naprosto vyndané zmrtvýchvstalé, jak si dělají vzájemně dobře a pak mezi ně bez předchozího varování vtrhl. Během několika sekund všechny zbavil hlav, aniž by si stihli všimnout, kdo je vlastně zabil.
„Šéfe, tady je čisto,“ zakřičel Pong do sklepa a počkal, dokud nepřijde celá skupina.
„Poněkud eufeministicky řečeno, že je tady čisto,“ řekla Urgha a překračovala mrtvoly. Kokot s Musky zatím z oken pozorovali okolí a bylo jasné, že je čeká hodně práce.
Pong smetl ze stolu letitý prach a vytáhl mapu Zakázaného města.
„My sme tady,“ zapáchnul prst do papíru, „a půjdeme ven jako jedna skupina. Použijeme starobylou strategii nabroušeného šípu a vyčistíme to tady barák od baráku. Kokote, připrav co nejdelší řetěz, půjdeme v čele a ti dva budou naším hrotem.“
„Co budeme dělat my?“ zeptala se Stará dáma se smrtící holí.
„Zabíjet ty, kteří projdou přes Mozečka a Mazlíčka,“ odpověděl s úsměvem Pong a opatrně otevřel dveře do zahrady.

Aby mohl otevřít dokořán, musel nejdřív vystrčit špičku meče a zabít dva opřené opilce. Venku vládla naprostá apokalypsa, která zblízka vypadala ještě šíleněji než z leteckých záběrů.
„Urgho, z tohodle se diváci poserou,“ konstatoval Blázen a vystřelil ze svého revolveru Magnum.
„Šéfe, musíte se držet formace a ty Kokote uvolni řetěz,“ řekl Pong a Mozeček s Mazlíčkem využili zdánlivé svobody, seč jim řetězy stačily. Z jejich lesknoucích kovových zubů stékala směs krve s mozky a překvapení účastníci orgií nestíhali hledat své zbraně.

Šípová formace projížděla skupinami zmrtvýchvstalých a zanechávala za sebou krvavou stopu. Dvě zombie na řetězech trhaly na kusy jedno tělo za druhým a řev umírajících přepadl přes hradby, kde pařící Odboj zmlkl. Poslouchali křik přicházející ze Zakázaného města a věřící v nějakého Boha začali stavět improvizované oltáře, na které nosili obětiny v podobě potravin, květin či vytrhaných srdcí nepřátel. Mezi některými bývalými komunisty dokonce začala běžet informace, že přijde samotný vládce podsvětí, takže začali hromadně přijímat jakoukoliv víru, která se vyskytovala poblíž.

Počet Matkopíchačových jednotek postupně klesal, až Pong po několika hodinách šaolinskou strategii rozpustil a vydal rozkaz k volné bojové zábavě. V podstatě zanechal Blázna pod ochranou Kokota a studených přátel, sám s Urghou a Starou dámou vběhl do bojové vřavy.

Část Musků se rozhodla oddělit, pan Jednooký zůstal s Kapitánem a Starým přítelem a převzal dozor nad zavazadlem s lahváči.

„Blázne, neuvěřitelný masakr,“ rozdal otevřená pivka.

„Sám čumím jako puk, ještě sem nikdy takhle zblízka neviděl Mozečka řídit,“ odpověděl Kapitán a pokuřoval z brka.

„Kapitáne, možná bysme měli zapálit pro větší dramatičnost několik historických budov,“ zahlásil opilý a sjetý Karlos.

„Ty vole, dělej co chceš, ne?“ zasmál se Blázen a napil se piva.

Stará dáma se smrtící holí byla v sedmém nebi. Nadšeně nořila hrot hole do těl nepřátel, párala břicha, odsekávala údy a hlavy. Matka Starého přítele byla velmi výkonná, až Pong chvílemi nechápal, kde bere v tomhle věku tolik energie a nemohl se zbavit dojmu, že prošla výcvikem v Šaolinu. Její taneční kroky byly povědomé, tak se přidal a rozehráli společně tanec smrti.

Rychle kmitající meče v rukou dvou profesionálně vycvičených zabijáků odkrajovaly životy Matkopíchačových bojovníků. Urgha vytáhla ruční kameru a zprostředkovala divákům přímý přenos z probíhajících jatek. Staré dámě to rozhodně polechtalo ego, protože předvedla několik piruet a dokonalý provaz, jaký by nikdo od tak staré ženy nečekal.

„Hele Pong!“ přiskákaly odněkud čtyři zkrvavené opice s malými dvoustrannými sekerami v rukou, na nichž byly namotány kusy střev.

„Vy žijete,“ jízlivě se zachechtal Pong a sťal tři hlavy nepřátel jednou ranou.

„My sme toho už přežili. Kde je Kapitán?“ zeptala se opice.

„Někde s Kokotem a Jednookým,“ řekl Pong a nasypal na čepel meče několik lajn perníku.

„Posilovač řízení,“ zachechtala se další opice, „Urgho, natočíš nám videjko na blogýsek?“

„Mileráda,“ odpověděla Urgha a zaměřila oko kamery na opičí bojovníky.

Opice nasály energetický balíček a odskákaly k nejbližší skupině přibíhajících vojáků Zakázaného císaře. Byly neuvěřitelně rychlé a se sekerkami fungovaly jako oživlý mlýnek na maso. Rozsekaly všechno na maděru, za sebou zanechávaly hromady nadrceného masa a kostí, to vše promíchané s horkou krví.

„Teda mladíku, ti primáti se nezdají,“ uznale kývala hlavou Stará dáma.

„To jsou roky zkušeností,“ souhlasil Pong, „ale teď musíme pokračovat. Ještě není všeho konec.“

„Tak ho pojďme najít,“ odpověděla Stará dáma a znovu vnesla smrt mezi nepřátele, jejichž množství stále klesalo.

Roztrhané kusy lidských těl jasně dávaly najevo, kudy prošel Mozeček s Mazlíčkem. V podstatě byli tak výkonní, že nezbyvalo moc přeživších, které musel Blázen s přáteli dorážet, takže se jejich vyvražďovací cesta nesla v pohodovém duchu.

„A fakt už nejsou mocnější bytosti ve vesmíru, než ste vy?“ vyptával se Starý přítel pana Jednookého.

„Pár bych se jich našlo, ale kromě opic už žijou na jiný úrovni a mohou přecházet mezi jednotlivými dimenzemi. Navíc se nevměšují do záležitostí materiálních existencí.“

„Hm, to zní dost hrozivě a je neuvěřitelný jaký mocný přátele si Blázen dokázal zařídit.“
„Jo, ale ještě horší sou Starý příteli mocní nepřátelé. To nikdy nevíš, komu šlápneš na kuří voko,“
vstoupil do rozhovoru Blázen, jenž dobíjel revolver.
„Můj vůdce, pozor na pravé straně!“ zakřičel Kokot, ale byl přerušen výstřelem brokovnice.
„Rádo se stalo,“ řekl Jack s kouřící zbraní v ruce a kopal do dvou čerstvých mrtvol.

Mozeček s Mazlíčkem byly dva neúnavné nešťastné stroje, které se nemůžou urvat z řetězu. Jejich jediné mozkové buňky byly zaplněné pouze jednou myšlenkou. Mozky. Mozky. Mozky. Tohle slovo je pronásledovalo a nutilo drtit lebky bez ohledu na jejich původ. Tlakem kovových čelistí zabíjícím obětem vystřelovaly oční bulvy a vylézaly jazyky. Zvuk drčené mozkové klenby byl posledním zvukem, který umírající slyšeli těsně před tím, než znovu otevřeli oči v podzemní Nergalově říši.

Ten právě skončil uspokojování Ereškigal a začal oblékat slavnostní bojový oděv ušitý z kůží stažených z lidských tváří. Z toaletního stolku zhotoveného z lidských kostí vytáhl různé ozdoby ze skalpů, zubů či uší, jenž rozvěsil po oblečení jako vyznamenání. Božská partnerka vytáhla róbu ušitou z předkožek nevinátek a panenských blan, průsvitnou jako jarní mlhu, jenž zvýrazňovala sexuální přednosti ženy brutálního vládce temnoty.

„Má lásko, je čas nastoupit do plavidla, které nás přenese do světa živých. Bude to tvé poprvé, tak se snaž udělat dobrý dojem, aby si o mě nemysleli, že sem nějaký kokot,“ řekl a ještě jednou vytáhl božský úd.

Od zahájení útoku na Zakázané město uběhlo asi dvanáct dlouhých hodin, které divákům v celém vesmíru přinesly hodiny a hodiny skutečné války. V později zpracovávaných datech z peoplemetrů statistici zjistili, že během dobývání Nového Pekinga poklesla pracovní výkonost natolik, až došlo k mnoha haváriím jaderných elektráren nebo v dolech či v průmyslových zónách, jelikož všichni byli přilepení k obrazovkám a dokonce bylo zaznamenáno několik desítek zemřelých pacientů v nemocnicích v důsledku zanedbání péče.

Nic z toho Ponga a jeho přátele netrápilo, protože nic netušili a bylo by jim to beztak u prdele. Právě úspěšně potlačili odpor natolik, že zbývající Matkopíchačovi obránci stáhli své síly k trůnnímu paláci vládců staré Číny. Kokot rozdělal jednoduchý bar, vytáhl několik lahví kořalky a vychlazené lahvičky.

„Můj vůdce, navrhol bych krátký odpočinek, než tuto válku ukončíme.“

„To je Kokote dobrý nápad,“ řekl Blázen, když viděl opice, které svými prackami sklepávaly krev z chlupů a Muskové si vzájemně chválili zkrvavené hábity.

„Víš Pongu, málokterý z nás mohl zbortit oblečení krví nepřátel a ten komu se to podařilo, si všechno pečlivě schová na památku,“ řekl jeden z nich, když viděl udiveného Ponga.

„Já teda sbírám taky občas trofeje, ale takovou klasiku, hlavně uši a nosy,“ řekl a zamával několika náhrdelníky.

Po mnoha vypitých lahváčích a menší show pro diváky u obrazovek v podobě krutého mučení zajatců, spočívající ve vytrhávání nehtech či zubech, vyjímání očí z důlků, stříhání jazyků nebo drčení koulí a to vše zakončené pitvou zaživa a oběšením na vlastních střevech, přišel za Bláznem Pong.

„Šéfe, je čas pokročit. Myslím, že sme zbytek těch šmejdů pořádně připravili a už teď sou posraný až za ušima.“

„Co budeme dělat?“ zeptal se lehce přiožralý Kapitán.

„Šéfe, rozdělíme se na dvě skupiny, obejdeme dokola Císařský palác, pozabíjíme všechno, co nám přijde do cesty a sejdem se na druhý straně u hlavního vchodu. Opice nás zajistí ze střechy, aby nedošlo k nějakým zákeřnostem.“

„Ty seš tady velitel, půjdu samozřejmě s tebou,“ odpověděl Blázen a potáhl z jointu.

Akteři vytvořili dvě vyndané party, z nichž jednu vedl Pong a druhou Kokot s neživými hlídači. Opice vytvořily dvojice a každá z nich je následovala po střeších. Bojovníci Zakázaného císaře a Matkopíchače vyskakovali ze všech stran a vlastně jich bylo víc, než původně počítali.

„Šéfe, trochu se nám přemnožili, vypadá to, že máme co do činění s posledníma zálohami,“ konstatoval Pong a vyměnil meče za dvě tradiční čínské sekerky ve stylu Sekerníků.

„No ty vole, to sou nástroje,“ konstatoval pan Jednooký.

„To teda sou,“ souhlasil Pong a zarazil ostří do hlavy nejbližšího útočníka. Drobné lebeční kůstky se rozlétly do okolí a mozková hmota skončila v obličejích nejbližších.

„No do piče,“ zakroutil hlavou Starý přítel a pozoroval matku, která se své hole nevzdala. Stará dáma propichovala plíce a podřezávala krky, až krev stříkala na metry široko.

Pongovy sekery kmitaly rychlostí a nebylo před nimi úniku. Hrůzostrašná rozšklebená zranění, které za sebou zanechávaly v tělech mužů, způsobovala umírajícím krutá muka, jimž nešlo uniknout jinak než smrtí. Krev stékající z topůrek na ruce cákala všemi směry a pokrývala zeď, chodník a mísila s ostatními tělesnými tekutinami namixovaných s kusy vnitřností.

Ti, kterým se podařilo proniknout přes Ponga a Starou dámu, byli zastaveni Urghou nebo Musky, podle toho kdo byl zrovna poblíž. Blázen střílel do hlav jako na pouťové balónky a každý dobrý zásah oslavil hlasitým zhuleným výkřikem. Občas se netrefil, ale zásah kalibrem koltu Magnum do krku či do břicha byl také důvodem k oslavě.

Takhle pokračovali podél Císařského paláce a zanechávali za sebou krvavou spoušť. Občas udělali malou občerstvovací zastávku, aby poupravili odhad zabitých. Už dávno je přestali počítat z hlavy a nechali to na dronech, které jim poletovaly nad hlavou. Jejich vnitřní elektronika před odesláním divákům obraz zpracovala a zjistila počet hlav, jenž ukládala do tabulkového procesoru.

„Přes dvě stovky by jich mohlo být a na druhý straně se taky dobře snaží,“ studoval Jack výstupní tabulku.

„Nejsme žádní čučkaři,“ zachechtal se Pong a neodkládal meče z rukou. Aby nebylo zabíjení stereotypní, měnil bojové styly, takže předvedl celou řadu triků, z nichž některé byly použité poprvé po několika generacích. Pong byl opravdu skutečný znalec a nyní už chápal výhody, které získal, když se dokázal vloupat do tajné Šaolinské knihovny, aby studoval tajné prastaré rukopisy, k nimž měli přístup jenom nejvyšší kněží. Vlastně nevěděl, že mniši o tom věděli, ale pro jeho výjimečný talent učit se sám, ho nechali být a tajnými rituály podporovali jeho zvědavost.

Koho zasáhl sekerou, ten neměl šanci přežít. Někteří se pokoušeli bránit s odvahou, protože všichni věděli, jaký osud je očekává po návratu do podsvětí. Ale žádná zbraň jim nedokázala pomoci před Pongovými osudovými ranami smrti.

Nad Zakázaným městem se zvedl vítr a na obloze vytvořil temný vír.

„Co to kurva je?“ zvedl pohled Karlos, který vedl s Kokotem technický rozhovor o ponorkových technologiích.

„Karlosi, já vůbec netuším. Hodnoty přicházející ze senzorů jsou skutečně zmatené,“ odpověděl robot.

„Tak to bude zase nějaká posraná ezoterická záležitost, jak by řekl Kapitán,“ zamručel Karlos a měl zvláštní pocit. Protože však Muskové nepropadali panice, obrátil pozornost zpět k Mozečkovi s Mazlíčkem.

Ti měli dnes skutečně hody. Oba dva byli solidně přežraní, jejich jediné mozkové buňky byly přepnuté do režimu ‚*radost ze zabíjení*‘ a zcela se nechali unášet požitkem z drcení lebek.

Drcení hlav je docela špinavá záležitost, takže Kokot uvolnil řetězy na nejdelší možnou vzdálenost, aby si neznečistili oblečení krvavým sajrajtem ještě víc, než už byly.

Mozečka a Mazlíčka nějaká špína na mrtvém těle netrápila, ostatně je ani netrápila obinadla ztěžklá krví, jejíž pach na ně působil hypnotickou silou. Vůně mrtvé krve na počátku rozkladu pumpovala násilí do čelistí a kovový zvuk praskání mozku nepříjemně pronikal do morku kostí.

Dvě opice ze střechy zoufale pozorovaly, kterak si všichni spokojeně ukájí vraždící choutky a pak se rozhodly zmizet.

„Kam jdete? Máte nám pomáhat,“ vykřikl jeden z Musků.

„Vy si pomůžete sami, ale my zůstáváme vosk,“ odpověděla opice a zmizela z dohledu.

„Debilové, ale chápu je,“ řekl Karlos a otevřel další lahev absinthu.

Dva nemrtví však nic nevnímali a nekompromisně táhli Kokota vpřed.

Z pohledu Matkopíchačových sluhů bylo setkání s kovovými čelistmi noční můrou. Očekávali všemožný odpor, ale něco takového nikoliv. Představte si, že zkoušíte někoho zabít se vsí ctí šmejda a dotýčný na vás vypustí dva nemrtvé zabijácké stroje. Poslední obraz, který spatříte, jsou dvě surové kovové čelisti a poslední zvuk, který vám projde ušima do hlavy, je praskání vlastní lebky. To není příjemný zážitek před návratem do nekonečného pekla.

„Proč?“ byla většinou poslední myšlenka, která zabíjícím kovovými zuby proběhla hlavou, než je pohltil ohnivý hořící tunel. Nergal totiž nešetřil nápady a rozhodl se návraty duším zpestřit netradičními způsoby. Přeci jen mu obyčejný průlet bílým tunelem přišel nudným, tak vyzkoušel nějaké nové programy z svého vývojového střediska.

Kokotova skupina postupovala podél Zakázaného paláce až na dohled hlavního vchodu, kde zuřila menší bitka a nebylo jasně vidět, kdo tam zabíjí koho. Až po přiblížení Karlos vyprskl smíchy.

„Ty vole, vopice!!“

„Máš pravdu,“ souhlasil Kokot, který pořádně zaostřil a spatřil v lidském chumlu čtyři opice, kterak noži masakrují jednoho muže za druhým.

„To je neuvěřitelný,“ pravil někdo z Musků a šli až ke vchodu, od kterého pozorovali boj.

Opice se činily a likvidovaly nekompromisně jednoho soupeře za druhým. Nádvoří bylo za chvíli pokryté mrtvými a na druhé straně se vynořil Pong.

„Můj vůdce, to jsem rád, že jste v pořádku a bezpečí,“ přivítal je Kokot.

„S Pongem vždycky. Co se to tady děje?“ zeptal se Blázen.

„Opice trochu řádí,“ řekl Karlos a pozoroval shluk, nad kterým se vznášel opičí křik a řev smrtelně poraněných.

„Se s tím taky nesorou,“ pokyvoval hlavou Jack.

„Mě spíš děsí ten podivnej vír na nebi,“ s obavou promluvil Starý přítel a pozoroval oblohu.

„Velmi zvláštní úkaz, už sem si ho všimla před chvílí,“ souhlasila Urgha.

„Šéfe, tyhle točící víry nikdy nepřinášejí nic dobrýho,“ mudroval Pong.

„Zrovna tenhle vír bude v pohodě,“ řekl klidně pan Jednooký a studoval rytinu na starý dřevěných vstupních dveřích do paláce.

„Takže zase nějaký posraný ezosračky,“ dotáhl prudce Blázen brko a odhodil vajgl na zem. Opice mezitím zlikvidovaly poslední odpor a nastal čas vstoupit do dějin.

„Šéfe, dovnitř musíme vstoupit s úctou k předkům. Těmito dveřmi procházely dějiny,“ řekl Pong a zatlačil. Panty zaskřípěly a škvíra mezi dveřními křídly rozšklebila.

„Šéfe, mám pocit, že jsme očekáváni,“ promluvil Pong, když vyndal hlavu z otvoru.

„Tak na co čekáme?“ odpověděl Blázen a zapálil nový brko.

Kokot otevřel dveře dokořán a celá skupina vstoupila do starodávné síně čínských císařů, ve které hořely stovky svící, jež osvětlovaly zlatem zdobený prostor.

„To je nádhera,“ špitla Urgha a vypustila několik malých dronů s kamerami.

„Ale ale ale, to je mi zase setkání,“ ozval se známý hlas Zakázaného císaře.

„Tobě to jednou nestačilo, žejo?“ odsekl Kapitán.

„Ale ale ale, kdybyste nedělali problémy, nic by se nestalo,“ vyšel císař ze stínu obklopen několika desítkami ochránců.

„Ty vole, kdyby ses nám nesral do života, tak by se nic nestalo,“ odsekl Pong a prohlížel si vojáky. Bylo vidět, že ho čeká tvrdý souboj.

„Mladíku, konečně pořádní soupeři,“ postavila se vedle Ponga Stará dáma a hrot její hole odrážel odlesky čiré smrti.

„To teda jo, chcete zahájit souboj má drahá?“

„Pongu, ty jsi tak ohleduplný. Urgha je šťastná žena, že tě má,“ usmála se Stará dáma a sjela pohledem všechny přítomné.

„Mami, prosím tě...“ začal mluvit Starý přítel.

„Synku, já vím, že občas hodně mluvím,“ odpověděla babka a šouravým krokem šla vstříc překvapeným císařským strážcům.

„Matko, co tady děláte? Běžte domů,“ promluvil velitel ochranky.

„Naser si,“ švihla Stará dáma holí a usekla mu hlavu.

Moment překvapení využila k řádnému rychlému masakru. Ocelový konec hole nebylo možné postřehnout a diváci u monitorů slintali vždy, když odpadla hlava, jiný úd či z rozpáraného břicha vyhřezly metry střev.

Stará dáma byla brutální a i Pong z toho byl celkem u vytržení. Pochopil, že právě sleduje desítky let zabijáckých zkušeností a přemýšlel, jaký bude on ve věku devadesátšesti let.

„Chlape, tvoje matka je fakt neuvěřitelná,“ pochválil ji před Starým přítelem, který myslel, že už viděl všechno a nic ho nepřekvapí.

„Pongu, pojď se přidat,“ křikla Stará dáma.

„Mám lepší nápad,“ zakřičel Pong a otočil se k Urghze.

„Vem tu nejlepší kameru jakou máš, já na tebe dám pozor a uděláš živej přenos nejlepší zabijácký show na světě. Ta ženská si zaslouží vlastní pořad.“

„Ty si zlatíčko, jdeme na to,“ odpověděla Urgha.

Neunavitelná dáma se smrtící holí tanečnickými kroky staré baletky kmitala mezi mezi císařskými strážci, kteří ztráceli rovnováhu v kluzké krvavé kaši, jenž pokrývala starou dřevěnou podlahu.

„Příšerně to klouže, láska buď opatrná, ať si neublížíš,“ řekl tiše Pong a zabil dva dotírající muže.

„Já vždycky,“ odpověděla Urgha a vlepila Pongovi láskyplný hubanec, na který hlavně divačky reagovaly statisícemi srdíček a smajlíků.

Kokot mezitím vyndal ze zavazadla lahváče a nějaký jídlo.

„Kde je Matkopíchač s kolegiem?“ zeptal se pan Jednooký svých kolegů.

„Na druhý straně prováděj jeden ze svých rituálů,“ odpověděl nějaký Musk.

„Proč to dělaj? Vždyť je jim to úplně k ničemu. Nergal brzo dorazí,“ řekl pan Jednooký.

„Kdo je kurva Nergal?“ nechápal Kapitán Blázen.

„Nergala brzo poznáš,“ pověděl Nejvyšší představený a bylo zřejmé, že mezi Musky probíhá telepatická diskuse.

„Furt nějaký tajnosti,“ zamručel Karlos a stejně jako zraky ostatních, ani on ten svůj neodtrhával od Staré dámy, která devastovala poslední kusy bývalé ochranky Zakázaného císaře.

Po podlaze byly poházené hromady krvavého masa a zničený eunuch Ho se Zakázaným císařem pozorovali dílo zkázy.

„Mocný císaři, všichni jsou opět mrtvi a my nejspíš budeme brzo také,“ řekl Ho a vytáhl meč.

„Chcete se vy dva bránit?“ zakřičel Pong.

„Rádi bychom!“ zakřičel císař.

„Vždyť ses posledně posral až za ušima,“ odsekl Pong.

„Taky mi to dal Nergal pořádně sežrat, on nemá rád zbabělce,“ odpovídal císař.

„Šéfe, kdo je kurva Nergal?“

„Ty vole Pongu, zeptej se Jednookýho, mě nic říct nechtěl, třeba k tobě bude sdílnější,“ zamručel Kapitán a balil brko.

„Doprdele,“ nadával Pong a šel ke Staré dámě, jenž čekala další rozkazy.

„Můj císaři, Nergal právě dorazil, máme několik posledních minut, abychom se mu vyhnuli,“ řekl Ho a vytáhl dva nože.

„Znovu spolu a znovu mrtví?“ opáčil Zakázaný císař.

„Můj císaři, definitivně a navždy,“ odpověděl Ho a zapištěl hlasem kastráta, až pukaly svíce.

Oba dva současně vyběhli s napřaženými zbraněmi proti Staré dámě a doufali, že si pěkně naběhnou na její hůl. Jenže ona jim to nechtěla ulehčit, tak cukla, udělala úkrok stranou a nastavila nohu.

Ho s císařem nedokázali zareagovat, zakopli o nastrčenou past a padli čelem k zemi. Nosní kosti zakřupaly a několik zubů vypadlo z úst.

„To byste panáčekové měli zatraceně jednoduchý,“ řekla povýšeně a klepala ležícím mužům kovovým koncem hůlky do hlav.

„Zab nás stará ženštino,“ promluvil Zakázaný císař.

„Pongu, nechceš je zabít? Ti dva sou strašný ubožáci,“ pověděla Stará dáma.

„Matko, já už sem je jednou zabil a znovu se mi už nechce právě z těch důvodů, který si naznačila,“ řekl Pong.

„Co mám tedy dělat, já jenom doufám, že s tím takzvaným kolegiem bude větší zábava. Někdy je potřeba dělat i nepříjemný věci,“ pověděla Stará dáma a probodla koncem hole eunuchovi Ho hlavu. Pak za bradu pozvedla tím samým koncem císařovu hlavu a chvíli mu koukala do očí.

„Co ty seš za čuráka?“ zvedla obočí, pootočila císařskou hlavu a zarazila ostří hole přímo do temene císařské lebky.

„Zastáááá!!!“ zaburácel císařským trůnním sálem ohromně silný hlas.

„Nergal a vypadá to, že vzal i starou,“ řekl pan Jednooký překvapenému Bláznovi.

„Pozdě,“ konstatovala Stará dáma a klidně stírala krev z hole.

„Kdo to kurva je?“ nechápal Starý přítel ohromnou postavu oděnou do hávu z sešitých obličejů.

„Nergale, ty sis to tady nechtěl nechat ujít, žejo?“ přivítal démona podsvětí pan Jednooký.

„Musel sem se konečně mezi vás přijít podívat, když už sem propásnul tu tvoji legendární inauguraci. Poslední dobou mě pěkně zásobujete zkurvenejma dušema,“ objal ho vši silou Nergal, až v panu Jednookém zapraskalo.

„To není úplně až tak moje práce,“ těžce odpověděl Nejvyšší představený.

„Já vím,“ uvolnil vládce podsvětí objetí, „to tenhle šílenec Pong.“

„Nemáš zač, ale ještě sme neskončili, pořád zbejvá Matkopíchač s těma svejma temnejma trpasličíma čurákama,“ řekl Pong a ještě neuschoval zbraně.

„To taky vím a můžu se se svojí láskou přidat? Už dlouho sem nezabíjel živý,“ souhlasil Nergal a pohlédl po Ereškigal.

Pong se nadechl, chvíli přemýšlel o tom, co se naučil v Šaolinu o vládci říše mrtvých a souhlasil.

Bláznova skupina rozšířená o boha podsvětí překročila moře krve a zamířila do míst za císařským trůnem. Odtud již bylo slyšet temné hučení, takže každému bylo jasné, že Temné kolegium má právě na programu nějaký posraný temný rituál.

„Sou s těma rituálama pořádně trapný, vždyť už musej vědět, že sem přišel,“ vzdychl Nergal a brousil opravdu velký a tlustý meč. Zvuk skřípění brusného kamene o kalenou ocel pronikal skrz stěny buněk a rozechvíval buněčná jádra v bolestivých vlnách.

„Strašlivej zvuk,“ nacpal si Karlos do uší vatou, ale moc mu to nepomohlo.

V zadním traktu paláce kolem kulatého stolu pobíhalo osm postav a synchronizovaně komíhali rukama nahoru a dolů za zvuků temného chorálu.

„Všichni zmrdi pohromadě. Čůrák, Vohnout, Análník, Šoustal, Pičín, Kokot, Sráč a samozřejmě Matkopíchač,“ pronesl mocným jasným temným hlasem Nergal. Temné kolegium zastavilo rituál a utichlo.

„Správně hoši, držte chvíli huby, sami dobře víte, že teď už sou všechny ty vaše ezonesmysly zbytečný. Přišel sem si pro vás osobně,“ pokračoval v monologu. Temné kolegium stále mlčelo.

„Přesně tak, teď ze sebe shod'te svý hábity a ukažte se v celý svý velikosti.

„Nergale, nemohli bysme se nějak domluvit?“ opatrně promluvil Matkopíchač.

„Co bys chtěl domluvat? Měli ste šanci zmizet a dožít s armádou v klidu, ale ne, ty ses rozhodl udělat pořadnej brajgl, kterej vás dovedl až sem.“

„Dobře, nebudu se hádat, stejně nás zabijete,“ řekl Matkopíchač a začal svlékat hábit.

„Velmi rádi zmrdi a doufám, že už se nikdy nevrátíte,“ promluvil nasraně Pong a lehce pohyboval meči.

„Ale teď se budem bránit do poslední kapky krve, nechcípeme trapně jako posledně!“ zakřičel hlasitě Šoustal a na stole stálo osm trpaslíků s různými chladnými zbraněmi v rukou.

Stará dáma si nenechala poroučet, předběhla démona z podsvětí a vrhla se do souboje s Čůrákem, jehož dvě trpasličí sekerky vypadaly velmi nebezpečně. Ale bylo to jenom zdání, protože hůlka bojovnice na penzi zcela přesně zasáhla Čůrákův rozkrok a rozdrtila obě koule. Trpaslík se zkroutil bolestí, upustil zbraně, čehož stařena využila a probodla mu hlavu od ucha k uchu. Nebyl to ani příliš těžký problém, neboť trpasličí hlava měla velikost grapefruitu.

„Co to mělo bejt?“ vykřikl Pičín, když viděl, že přítel Čůrák je mrtev.

„Vrátila sem ho zpět peklu,“ zazněla odpověď.

„Já tě ty krávo zasraná zabiju!“ rozeběhl se Pičín s háky v rukou.

„Ale ty jeden trpajzlíku bláznivej,“ zasmála se Stará dáma a nadskočila pár centimetrů do výšky. Stačilo to tak akorát, aby během dopadu k zemi nabrala dostatečné množství energie nutné k probití trpasličí lebky holí skrz naskrz. Pičín zaskučel, zvrátil oči v sloup a zemřel.

Vohnout zakřičel, zašermoval dvěma miniaturními jezdeckými šavličkami a hodil je proti nejbližšímu soupeři, kterým náhodou byl Kapitán Blázen. Ten byl zaujat balením brka a pitím lahváče, takže vůbec nezaregistroval miniaturní nebezpečí.

Útočící Análník pro změnu nepostřehl vrčícího Mazlíčka, který se mu rozhodl vstoupit do cesty. Zazněl již známý kovový zvuk drcení lebeční kosti a před Blázna padl břichem k zemi bezhlavý trpaslík se šavličkami v rukou. Mazlíkův spokojený výraz prozrazoval, že hlava velikosti grapefruitu chutná lahodně.

„Análníku! Můj příteli, co ti to udělali!?“ křičel Šoustal a nasraně máchal rukama, v nichž držel srp a kladivo, jenž strhl někde ze zdi.

„Šéfe, dávejte na sebe pozor!“ zařval Pong, když si uvědomil, že Kapitán je muž určený k likvidaci. Urgha mávla mečem, ale Šoustala těsně minula, protože ten malej šmejd byl zkurveně rychlejš. Pan Jednooký, Karlos, Jack, opice a několik Musků běželo Bláznovi na pomoc, ale bylo pozdě.

Šoustalovo napřážené kladivo vši silou udeřilo do Kapitánovy hlavy a roztránilo se na desítky malých papírových kousků. To samé se stalo i se srpem, když narazil do Bláznova krku a vyrazil mu brko z úst.

„A doprdele,“ sehnul se Blázen pro špeka, ale toho zaplavila krev, jenž začala vytékat z bezhlavého trpasličího těla.

„Šéfe promiňte, to bylo o kozy.“

„Pongu, nebylo to poprvý, kdy sem měl štěstí, ale poprvý mě zachránily laciný čínský kopie zbraní,“ uklidňoval ho Blázen a začal motat mový brko.

„Matkopíchači, čtyři druzi jsou mrtví, není čas na rituál?“ zeptal se Vohnout, jenž nervozně poklepával naostřeným šroubovákem.

„Ty vole, srát na rituály. S těma sračkama už sme skončili, teď musíme jen zdechnout s nějakejma zbytkama cti,“ odpověděl Matkopíchač a prudce přemýšlel, jak bezbolestně umřít.

„Ehm? Matko...?“ konsternovaně zíral Vohnout.

„Di do prdele, už sme prohráli a prohráli sme díky pocitu vlastní neporazitelnosti,“ řekl Matkopíchač a Vohnouta překvapila upřímnost odpovědi.

„Tak s tebou už nikdy nechci mít nic společného,“ zamručel a zarazil si šroubovák do hlavy.

„Ty si debil,“ konstatoval Matkopíchač.

„Ani ne, Vohnout má jistotu, že už se s tebou nikdy neuvidí,“ promluvil za jeho zády Nergal.

„A do prd...“

„Matkopíchači klid, ty přijdeš na řadu poslední,“ řekl Nergal velmi klidným temným hlasem.

Kokot držel v rukou dva trpasličí řemdihy a předváděl s nimi klasický husitský tanec smrti. Jedna z opic to pozorovala a dostala nutkavý pocit trapárnu ukončit, protože Kokotovo křepčení ji sralo. Vyskočila dlouhým obloukem, holýma rukama se vrhla po trpaslíkovi a začala ho trhat na krvavé kusy. Ručičky, nožičky, hlavička, srdíčko, jatýrka, plíce, plíce, žaludek i střívka rozporcovala do úhledných hromádek.

„No ty vole,“ prohlásil šokovaný Starý přítel, jenže to ještě nebylo všechno. Ostatní opice se vrhly na hromady čerstvého masa s vnitřnostmi a počaly je pojídat.

„Věříme, že pojídáním zabitých trpaslíků zvětšujeme sexuální libido. Až tady skončíme, půjdeme dobývat místních bordelů,“ řekla jedna z opic a kolem úst měla rozmazanou krev.

„Sráč a Matkopíchač, poslední dvě překážky na cestě za vytouženým klidem,“ chodil Pong kolem dokola a přemýšlel co dál.

„Matkopíchač je můj,“ řekl Nergal, „chci, abych byl poslední, koho uvidí ve světě živých a potom abych byl první, kohož spatří v mý velkolepý říši mrtvých.“

„Asi ti nemá smysl odporovat, tak já vyřeším toho druhého sráče,“ odpověděl Pong a vytáhl jídelní hůlku.

„Legendární hůlka,“ špitla Stará dáma a všichni zmlkli.

Pong věděl, že nastala jeho chvíle. Podíval se do čoček dronů, které poletovaly nad jeho hlavou a začal odříkávat prastarou meditační mantru.

„Tak už mě zabí!“ zakřičel Sráč a vytáhl malý francouzský klíč. Pong ještě chvíli šeptal svatý text a potom otevřel oči.

„Pěkná zbraň,“ pochválil francouzák a vznesl se pár centimetrů nad podlahu.

„Ty pičo, levitace,“ špitl někdo z Musků.

Pong začal létat kolem Sráče a ten jenom zoufale máchal železným nástrojem kolem vlastní hlavy. Některé triky s jídelní hůlkou byly skutečně efektní. Pong ji nechal mizet a zase objevovat, žongloval s ní, či ji jen tak nechal pobíhat po dlani. Poslední kouzlo bylo ze všech nejlepší. Jídelní hůlka zmizela z očí a Pong ji po dramatické pauze začal vytahovat Sráčovi z nosu. Ten úplně přesně nechápal, jak se mohla kuchyňská potřeba ocitnout v jeho hlavě, ale vešla se celá a nikde nevyčuhovala.

„To mě mrdej,“ promluvil Matkopíchač.

„Ničeho se neboj, nebude to bolet. Aspoň ze začátku,“ odpověděl Nergal a vzal posledního zbývajícího člena Temného kolegia do náruče.

„Co s ním bude?“ zeptal se pan Jednooký.

„Nebojte se, nepustím ho na svobodu. Upíchám ho k smrti a nebude mi to trvat ani dlouho. Kdyby Urgha chtěla, může vzít kameru a udělat pro svět živých záznam, jak mrdá vládce podsvětí,“ řekl Nergal.

„Urgho, vážně bys to pro lidstvo udělala? Já když vidím to jeho vyrýsovaný péro, tak to hezký nebude,“ pohlédl Pong na Urghu.

„Lásko, tohle musej všichni vidět,“ odpověděla.

„Jsi připravena? Ereškigal, pojd' mi ho nahonit,“ křikl démonický vládce podsvětí Nergal.

Matkopíchač ležel nahý břichem na stole, za ním stál Nergal se staženými kalhotami a Ereškigal věnovala všechno nadšení božskému údu.

„To se mě ani nezeptáš, jak se cítím? Diváky by to určitě zajímalo,“ řekl Matkopíchač do kamery.

„Tak jim to řekni sám, ale všichni vidí, že na tom nejsi úplně nejlíp,“ zachechtala se Urgha a nemohla odtrhnout zrak od Nergalova údu.

„Jsem připraven, živýho trpaslíka sem ještě nemrdal,“ prohlásil podzemní vládce a představil oku kamery gigantické přirození.

„Ó můj bože,“ vyjekla skoro celá Galaxie u obrazovek.

Penis vládce podsvětí byl zhruba tak velký jako Matkopíchač a nikdo nevěřil, že se může podařit to, co se mělo podařit.

„To je nechutný,“ řekl Jack, ale byl asi jediný, kdo měl problém s tímto zneuctěním. Takové opice byly naprosto fascinované a Muskové se taky příliš nebránili zvědavým pohledům.

„Teda to sem zvědavá, jak tohle dopadne,“ povídala Stará dáma a vykuřovala joint.

„Ste nikdy neviděli projít velblouda uchem jehly?“ zasmál se Nergal, když viděl výrazy kolem.

„Nééé...??,“ odpovědělo mručení.

„Aha, Kokote, máš sebou nějaký náhradní obinadla pro tyhle dva nemrtvé?“ zeptal se Nergal.

„Něco by se našlo. K čemu je potřebuješ?“ řekl Kokot a vytáhl ze zavazadla pár metrů látky.

Velmi rychle pochopili, k čemu Nergal potřeboval obinadlo. Omotal jím Matkopíchače velmi pevně kolem dokola, až vypadal jak motýlí kukla.

„To aby neprasknul hned ze začátku,“ oznámil šokovaným divákům Nergal a započal brutální znásilňování, jaké doposud nikdo z živých neviděl.

Matkopíchač zemřel v prudkých bolestech na následky exploze hlavy vlivem přetlaku většího množství spermatu.

„To je teprv začátek, až se vrátíme domů, budeme s ním pokračovat oba dva,“ řekla Ereškigal do ticha císařského trůnního sálu.

Divácká komunita marně hledala smajlíky, kterými by okomentovala odporně brutální znásilnění padoucha malého vzrůstu.

Otevření několika lahváčů prolomilo ledy.

„Odkud si Nergale?“ promluvil Blázen a nabídl pivo netradičnímu návštěvníkovi.

„Pan Jednooký nic neřekl?“

„Ne, byl strašně tajuplný,“ odsekl Kapitán a zapálil brko.

„To je mu podobný,“ odpověděl Nergal a lačně hmátl po jointu.

„Ehm...“, zamručel Blázen a začal balit nový.

„Víš nebo víte, že jsem původně chtěl tu vaši planetární soustavičku zbavit veškerýho života?“ kouřil Nergal špek a po těle mu tekl božský pocit štěstí.

„A čemu máme bejt vděčný, že si nás ušetřil?“ rýpl do vládce podsvětí Jack.

„Sami sobě. Když sem viděl, jaké ste způsobili úžasnej masakr, přehodnotil sem pohled na věc,“ usmál se Nergal a vytáhl z kapsy přenosný počítač.

„No jo, zabíjení mi jde,“ vstoupil do diskuse Pong.

„O tom žádná, ale ještě není hotovo. Někde nám tady pobíhá posledních 187 zmrtvýchvstalých, který je potřeba vrátit domů,“ řekl Nergal po kontrole dat.

„Lásko, můžu se jich ujmout?“ přitulila se k němu Ereškigal.

„Rozhodně miláčku,“ políbil ji vládce podsvětí.

„Vidíš jak je pozornej,“ žďuchla Urgha do Ponga.

„Prosímtě nemudruj,“ usmál se Pong, pevně stiskl její prdelku a zamyslel se.

„Víš ty co, aby někdo neměl kecý, že sem genderově nekorektní, tak co kdybyste si udělaly dámskou jízdu a ukázaly divákům, co ve vás je?“

„Pongu, já tě miluju!“ vyjekla nadšením Stará dáma.

„Ta stará bába je neuvěřitelná. Už ji s obdivem chvíli sleduju a Pong je vedle ní naprostej žabař,“ řekl Nergal Bláznovi.

„Ta stará bába je moje matka,“ polohlasně odsekl Starý přítel.
„Já vím, pozemský červe, rád bych s ní strávil delší čas, ale bohužel v můj říši pro ni není místo,“ odpověděl Nergal.
„Si mám vysvětlit, jakože moje matka nepřijde do pekla?“
„To nevím kam přijde, ale u mě rezervaci nemá,“ zachechtal se Nergal a nadržně sledoval svoji královnu, jak s holkama ladí plán.
„Pongu, se mi líbí, že má Urgha tři kozy,“ řekl tak napůl huby, aby ho Pong slyšel.
„Na ni zapomeň!“ odsekl Číňan a pohládl meče.
„Takhle sem to nemyslel, musím říct lásce, aby si taky pořídila kozičku do trojky. A teď mi udělej pořádnou lochnu, žeru ten tvůj perník.“
„To je slovo chlapa,“ s úsměvem odpověděl Pong a udělal dvě pořádné čáry radioaktivního perníku. Nergal se k matroši sehnul a pořádně zavětil.
„To je hodně speciální peří,“ natáhl lajnu.

Stará dáma, Urgha a Ereškigal vstoupily do šera zahrad Zakázaného města. Žena vládce podsvětí měla zvláštní talent vycítit blízkost zmrtvýchvstalých, tak přítelkyně neomylně naváděla k zbývajícím útočníkům.

„Jak je můžeš cítit?“ zeptala se Stará dáma.
„Jednoduše. Každý kdo k nám přijde aspoň na krátkou návštěvu, načichne podsvětím a toho smradu se už nikdy nezbaví,“ vysvětlila Ereškigal.
„Ale já prostě nic necítím,“ čichala Urgha ve vzduchu.
„Jak povídám, tuhle vlastnost získáš během návštěvy mého domova a teď se otoč, za tebou!“ Urgha uposlechla a v otočce stála dvě hlavy.
„Velmi pěkné,“ pokývala hlavou Stará dáma a zabila holí další tři chlápky.

Dívčí masakr chladnými zbraněmi probíhal v poklidném duchu holčičí pařby. Chvilí byla divočina se střikající krví, vyvrženými vnitřnostmi a uřezanými pohlavními orgány, která plynule přecházela v dámské rozhovory o tom, jaký jsou všichni mužský totální debilové, kteří ničemu nerozumí. Také našly čas k úpravám zevnějšku a makeupu a dlouhým rozhovorům na téma šití šatů z panenských blan a předkožek. Stará dáma a Urgha byly fascinovány náročným procesem zpracování blanek a jejich následným šitím rukama panen, které byly poslány do podsvětí ještě před svým prvním sexuálním stykem. V podstatě byla celý proces pěkná humusárna, kterou nemá smysl hlouběji rozepisovat, protože ne každý by strávil představu, že šije šaty ze svého vlastního hymenu.

Krvavá stopa za postupem ozbrojených žen vytvářela mystický vzor, který byl vidět pouze z výšky. Neměl vůbec žádný význam, ani nepřivolaval temné síly, ale děvčata se dohodla, že by nebylo špatné vložit do zabíjení trochu ezoterického umění. Urgha věděla, že Blázen nic z toho neocení, ale podstatné části diváků se prostě líbilo zabíjení chladnými zbraněmi s nádechem duchovna. Není nic vzrušujícího než pořádná sexy bojovnice potřísněná krví nepřátel. Však taky v některých méně civilizovaných krajích přestala kanalizace pobírat papírové kapesníčky.

„Dobře to holky dávaj,“ komentoval Pong krvavou dámskou jízdu.
„Sexy děvky a ta moje je největší,“ souhlasil Nergal a sledoval klesající počet zmrtvýchvstalých.
„Už bude brzy konec,“ oznámil a otevřel lahváče.
Urgha, Stará dáma a Ereškigal zahnalý posledních dvacet nepřátel do jednoho z rohů Zakázaného města, kde je jednoho po druhém ošklivě brutálně likvidovaly vidličkami, kávovými lžičkami, rtěnkami či pilníčky na nehty. Vyzkoušely také několik jehlic, jednu žehličku s válečkem na těsto a velký ohlas měly nůžky na porcování ptactva. Když skončily, zbyla po nich jenom hromada úhledně zpracovaného lidského masa ve vlastní šťávě. Závěrečnou sexy nadržnou třešničkou k ukončení existence spojené armády Temného kolegia a Zakázaného císaře byl vítězoslavný erotický tanec komplet bez a se zbraněmi v rukou.

„Tak a máme je všechny doma,“ oznámil hrdě Nergal a těšil se na příchod zkrvavené lásky. Byl zatraceně nadřžený.

„Kokote, asi je na čase začít chystat mejdan,“ řekl Kapitán Blázen a odpálil ohromné slavnostní brko.

Administrativa Nergalovy podzemní říše měla plné ruce práce s příchozími. Ozbrojení strážní řadili do trojstupu vojáky Temného kolegia, Zakázaného císaře a komunistické strany. Jakékoliv snahy o protesty ukončil úder železným kladivem do zad a krátký proslov o rovnoprávnosti odsouzených k věčnému utrpení. Původ či příslušenství k jakémukoliv uskupení nemělo pražádný vliv na mučení. Vedoucí oddělení mrtvých zdrojů odškrtaval seznam a dával pozor, aby na nikoho nezapomněl. Nergal neměl rád, když byl v papírech bordel. Jeho předchůdce skončil ve smolném kotli jenom kvůli tomu, že omylem prohodil dva záznamy. Pak bystrým okem zaregistroval sedm trpaslíků.

„Vy ste kurva kdo?“ zastavil je a projížděl záznamy.

„Temný kolegium,“ řekl otráveně Vohnout.

„Jo, Temný kolegium... Vy ste posledně vypadali jinak a mělo by vás bejt osm,“ našel vedoucí zdrojů příslušnou informaci.

„To je dost pravděpodobný, ale Matkopíchač uvízl v tunelu,“ špitl Šoustal.

„Jasně, už to vidím, Nergal si ho vytáhne sám. Každopádně vás sedm půjde do Nergalova soukromého sadomasochistického salónu. Nachystal několik nádherných bolestivých překvapení. Stráže vás odvedou,“ řekl vedoucí suše a mávl směrem k nejbližším strážcům.

Ve světě živých však všem bylo utrpení v pekle u prdele, protože žili přípravou největší oslavy, jakou kdy Země viděla. Nejmocnějším státům jako byla Nová Tasmánie či Spojené jihoamerické státy a mnohým dalším rychle došlo, že v Číně proběhl převrat a rozhodně nemá smysl jakkoliv do vnitřních záležitostí bývalé komunistické země zasahovat. Pong a Muskové zaručovali dostatečně důrazné argumenty neklást odpor a zahájit diplomatické rozhovory, takže do Nového Pekingu mířily davy velvyslanců z různých zemí včetně Severní Korei.

„Šéfe, mám takovej pocit, že sme právě ovládli Čínu,“ řekl Pong, který drtil krystal perníku na starobylém obětním kameni v zahradě Zakázaného města.

„Můj vůdce, hlavní část slavnostní inaugurace proběhne na Náměstí nebeského klidu. Vydal jsem již rozkazy k výstavbě pódia. Navíc mám výbornou zprávu, přiletěli naši radioaktivní přátelé s nabídkou úklidu.“

„Cože...?“ nechápal Blázen.

„Můj vůdce, radioaktivní zombie od kterých bereme atomovky. Z přátelství zcela zdarma vyčistí od radioaktivního materiálu bitevní zónu a uklidí zbytky po Marsu.“

„Ty vole, tak to bych od nich nečekal,“ překvapeně odpověděl Kapitán.

„Blázne, musíme vyřešit převzetí vlády, celá planeta čeká, kdo se chopí moci,“ přišel pan Jednooký.

„Hm, já bych to viděl tak, že vládcem bude Pong, protože je Číňan a zbytek vymyslíš s Koktem. Souhlasíš?“ zamyslel se Blázen a potáhl z brka.

„To by šlo,“ odpověděl Jednooký a sebral Kapitánovi joint.

Nergal s Ereškigal chystali svoji vlastní šou. Rozhodli využít dovolené ve světě živých, tak nechali přivést oblíbené divadlo mučených příšer, ve kterém hráli hlavní roli mučení zajatci světa mrtvých. Mnoho živých lidí mělo zálibu ve sledování cizího utrpení a vládce podsvětí tak vybíral nové zaměstnance.

„Docela morbidní freakshow,“ pochválila představení opice.

„Víte, že mám rád steaky krvavý,“ odpověděl Nergal a zkontroloval výzdobu na oblečení.

„Docela se mi líběj šaty tvý starý, neměl bys nějaký její použitý kalhotky z panenských blan?“ řekla opice a nahodila v obličejí škleb.

„Kdybych tak na vás mohl, vy podělaný orangutáni,“ zahrozil vládce temnoty.

„Ale nemůžeš,“ zachechtala se opice a podala Nergalovi otevřeného lahváče. Na pódium právě vstoupila Hydra.

„Mám ráda ukusování hlav,“ řekla jedna z dračích hlav a jiná dračí hlava ukousla mučenému hlavu. Krev stříkající z krku vrávorajícího bezhlavého těla kropila první řady přihlížejících, což některé z nich dohánělo k orgasmům. Přesně o ty měl Nergal zájem.

„Víte co je nejlepší na nekonečných mukách? Nevíte co?“ překřikovaly se hlavy Hydry.

„Že se můžou opakovat nekonečně dlouho,“ zasmálo se všech devět hlav a bezhlavé tělo povstalo s novou hlavou.

Oponu zvedly i další podniky. Ulice okolo Zakázaného města zaplnily všelijaké krámy a pouliční prodejci všeho možného od jídla, alkohol, přes drogy až po pasáky bílého masa pro všechny vrstvy společnosti. Do Nového Pekingu mířily davy návštěvníků, kteří chtěli být u velké politické změny. Přítomní velvyslanci netrpělivě očekávali přijetí Pongem, ale ten si dával na čas a všem vzkázal, že politiku bude dělat až po oslavách. Zástupci zahraničních zemí tuto zprávu nepřijali s velkým nadšením, protože jim bylo hned jasné, že vyjednávání budou vést v kocovině a na dojezdu. Ale Pong rozhodl o servisu zdarma, tak velmi rychle přestali ambasadoři přemýšlet o budoucnosti vzájemných vztahů a vrhli se do víru zábavy.

U ulicích města vládla bujará zábava a všeobecné veselí bylo narkoticky nakažlivé. Nově příchozí byl okamžitě pohlcen nadšením a po první aplikaci drog zapomněl na vše zlé. Dav v ulicích byl omámen svobodou.

„Starý příteli, takovýhle pódium tu nepostavili ani komunisti,“ řekl Blázen během shlížení širé plochy Náměstí nebeského klidu.

„Vážně chceš, abych tu byl s tebou? Máš takových významných přátel, že já stárnoucí hoteliér fakt nemůžu konkurovat.“

„Neser starochu, cesta až na tohle místo měla hodně kroků a ty první jsem udělal s tebou, měl by ses konečně uvolnit, válka skončila,“ odpověděl Kapitán a potáhl z brka.

„Šéfe, přípravy skončily a brzo můžeme ke stolům pozvat všechny hosty,“ přišel Pong s Urghou, které vysílačkou řešila nějaké technické drobnosti.

„Těch stolů tady taky je,“ pověděl Blázen, kterého fascinovala polovina náměstí zaplněná stoly a lavicemi.

„Kapitáne, vyžerem všechny zásoby v okolí sta kilometrů,“ promluvila Urgha, která ukončila hovor.

„O drogy a chlast se nebojte, zásobovací loď z fabriky je na cestě. Dorazí během několika hodin s plným nákladním prostorem,“ dodal Pong.

„Vypadá to, že je o všechno dobře postaráno, pojď si dát Starý příteli něco malého do žaludku, začínám mít hlad,“ řekl Blázen.

Rozsazování pozemských a mimozemských delegací vzali do vlastní péče Muskové. Stoly nejbližší pódiumu bylo potřeba osadit velmi pečlivě a bez vážnosti Musků takový úkol rozhodně nešlo vyřešit. Jim nikdo neodporoval, byť o konkrétní místa byl velký zájem a bez důvěryhodného dohledu by nastal boj. I tak byli pozemští velvyslanci nasraní, protože dostali místa vzadu a museli zapomenout na sobecký geocentrismus, protože okolo planety Země se vesmír rozhodně netočí.

Navíc skončil úklid bojiště a Sluneční soustavu opouštěly nákladní lodě plné vysoce radioaktivního materiálu. Po dohodě s Kapitánem Bláznem Mozek s Játrem umístili v místě bývalého Marsu středně velkou plaketu s datem vymazání planety z map.

V Nergalově říši skončilo přepočítávání navrátilců. Vedoucí oddělení mrtvých zdrojů ohlásil vládci dobrou zprávu, že všichni jsou zpět doma.

„Jsem velmi potěšen, můj věrný služebník. Za odměnu máš dva dny volna navíc,“ řekl Nergal a otočil se k ženě.

„Lásko, oznam Kapitánovi, že může zahájit oficiální oslavu vítězství. Hoď na sebe oblečení, jdeme se představit hostům.“

„Kolegium s Císařem jsou v paláci?“ zeptal se ještě vedoucího.
„Můj vládče, jsou a nechal jsem jim zatím promítat film o tom, co je čeká.“
„Výborně, tak je nechám ještě chvíli čekat,“ zachechtal se Nergal.

Garda složená z nejlepších bojovníků Odboje podle seznamu od Musků vpouštěla na náměstí netrpělivě čekající zástupce různých organizací a států. Teprve teď bylo dobře patrné, jak je Galaxie a okolní vesmír plný života, který dokázal Kapitán Blázen v jednom okamžiku spojit na jednom místě.

Kapitán Blázen seděl s celou posádkou v čelním místě pódia a kamera zabírala jeho ruce, jenž balily jointa. Stovky velkoplošných obrazovek přenášely obraz do všech koutů náměstí a okolních ulic. Kamery přejížděly po významných hostech a na všech bylo vidět, že se na ničem nešetřilo. Navíc za několik minut zjistí, že zhruba asi před padesáti minutami Doktor vylil do hlavního rezervoáru pitné vody několik litrů roztoku LSD.

„Kapitáne, jestli se doposud někdo vyhýbal změněnému stavu vědomí, tak za deset minut přestane a přejde do vesmíru neskutečných událostí,“ naklonil Doktor hlavu k Bláznovi.

„Ty vole, nevím jestli to byl dobrej nápad.“

„Kapitáne, nebojte se, všechno sem konzultoval s panem Jednookým,“ odpověděl Doktor.

„No do prdele, to bude masakr, snad z Pekingu nezbude kámen na kameni,“ řekl Blázen a raději začal balit brko, protože měl lehce obavu o následující průběh oslavy.

Účastníci ceremoniálu na Náměstí nebeského klidu pobíhali mezi stánky a kolikrát se nedokázali rozhodnout pro drogu, kterou ochutnají. Hlasitý gong však začal odpočítávat deset minut do zahájení oslav a mezi zúčastněnými začal narůstat zvláštní neklidný pocit, že je čeká mimořádný výlet.

Než odbila poslední minuta, všem již kysele tekl prostor a rozkvétaly předměty. Nergal s Ereškigal vyšli s mikrofony do čela jeviště a zařvali tak mocně, že zvuk nesoucí se od náměstí přes celý Peking umlčoval oslavující. Když řev vládců podsvětí přestal, miliony lidí v tichu očekávali následujících událostí.

„Vy mizerní ubozí červi! Já jsem vládce podsvětí a máte kurevský štěstí, že sem některý z vás nechal na živu. Původně jsem si se svojí láskou chtěl užít vyhlazování civilizací, ale díky Kapitánovi Bláznovi byl můj názor změněn. Takže vám chci říct, že jste prozatím v bezpečí, ale s některými z vás se už brzo uvidím. To je všechno, ubožáci,“ řekl Nergal silným jasným hlasem. Dav stále mlčel, protože měl z boha běs.

„Ti debilové jak sou vyjetý, tak maj zkurvenej strach,“ zachechtal se vládce a stiskl tlačítko, které spustilo slavnostní zahajovací ohňostroj plný barev. Kolorované představení odvedlo hosty od strašidelných myšlenek a začali jásat.

„Blázne, malý překvapení pro tu tvoji ujetou partu za seznámení s těma radioaktivníma zombíkama. Já sem od nich koupil všechn ozářenej perník, který sebou přivezli a domluvil další pravidelný dodávky. Ten šílenej sráč u nás bohatě využijem, máme totiž řůru volnýho času,“ políbil Nergal Blázna na čelo cestou ke stolu, kde s Mozkem, Játrem a Slepým střevem plánoval další obchody nad tácem silně zářícího pervitinu.

Dřevěná prkna začala drnčet a odněkud přijel elektrický vozík se Stephenem Hawkingem.

„Pan Jednooký mě požádal, abych moderoval dnešní významnou událost,“ řekl Stephen elektronickým hlasem Bláznovi.

„Človče, jak myslíte. My sme se už asi dvakrát viděli, žejo?“ zapátral Kapitán v hlavě.

„Možná i víckrát,“ usmál se slavný vědec a zamířil do kuželu světla, který pro něj Kokot rozsvítil.

„Hm, hm, hm,“ odkašlal hlen nejslavnější fyzik všech dějin a hosté utichli.

„Dnes jsme se tu sešli, abychom ustanovili nové vládce Čínské republiky, kteří úspěšně zničili staletou nadvládu komunistů a přinesli spravedlnost mezi národ. Povstaňte a pozdravte Kapitána Blázna a Ponga!“

Kokot rozsvítil druhý světelný kužel, který chvíli jezdil po obrovském jevišti, až zastavil u stolu s hlavními hrdiny. Blázen s Pongem povstali a pomalu šli k invalidnímu vozíku s konferencierem.

„Pongu, nebude ti vadit, když budeš mluvit spíš ty? Víš, že mě velký davy znervózňují a navíc seš domáci, tak místním problémům rozumíš líp než já,“ řekl potichu Blázen a rozkuřoval brko, aby co nejvíc čoudu.

„Šéfe, naprosto nevdá, akorát bych netvrdil, že rozumím místním problémům,“ odpověděl Pong na půl huby.

„To nevdá, to se nikdo nedozví,“ potáhl Blázen z jointa. Došli k Stephenovi, podali mu ruce a vyměnili několik krátkých vět z ucha do ucha. Pong se postavil za řečnický pult a promluvil k netrpělivému davu.

„Všechny vás zde vítám. Myslím, že už mě znáte, takže nebudu zabrušovat do detailů a přejdu rovnou k věci. Velká rada a Muskové v roli zcela nezávislých rozhodců jednomyslně souhlasí, abych se stal novým vládcem Číny. Slibuju vám všem, že pokud mě nikdo nenasere, budu nejen spravedlivým panovníkem, ale i velkým duchovním vůdcem.“

Pong provedl menší dramatickou mezeru a pokračoval.

„Vím, že mnozí z vás jsou zvědaví, jak se postavíme k sousedským vztahům. Vězte tedy, že funguju velmi primitivně a s těmi z vás, se kterými už máme přátelský kontakty, budeme stejně pokračovat i nadále, protože už víte, co se stane, když mě naserete. No a pak je tu skupina zvědavých, kteří sice na monitoru viděli, co umím, ale ještě neměli čest na vlastní kůži poznat mé politické schopnosti. Vím, že kdesi uvnitř cítíte potřebu mě zabít, ale to se nikdy nestane, protože zásadně neuzavírám nevýhodný dohody. Rozumíte?“

U některých velvyslaneckých stolů zavládla vzrušená debata. Poté se zvedlo pár postav a s vytaženými noži běželi k pódiu. Pong na tento okamžik čekal, protože věděl, že jeho silácký řeči pár debilů ze židli zvednou. Přesně ty potřeboval umlčet tak, aby všichni na první dobrou pochopili, kdo je pravým vládcem. Seskočil dolů a zcela neozbrojen šel odpůrcům vstříc.

Deset nabašených borců Ponga obklopilo a násilnický ryčeli.

„Hm, vidím dementy z Austrálie, Tasmánie, Severní Koreje a ten zbytek nepoznávám. Půjdete na mě hromadně nebo postupně?“ řekl a rukama předvedl šaolinský trik.

„My si od tebe nenecháme nic diktovat!“ zakřičel tasmánský velvyslanec.

„Já vám nic diktovat nebudu, ale taky na mě nebudete zkoušet tyhle hovna, který právě zkoušíte,“ zareagoval důrazně Pong a dva velvyslanci sebou trhli.

„Jo, přesně to bude pro vás lepší. Běžte si sednout a pořádně pokalte, vždycky jde v první řadě především o byznys,“ pochválil jejich rozhodnutí Pong. Dva muži rychle odešli a zůstala skupina osmi zahraničních zástupců, kterým se diplomatický tón příliš nezamlouval.

Pong prsty naznačil, že mají provést první výpad. Jakmile společně zaútočili, vyskočil vysoko do vzduchu a zřekl je postupně nártem levé nohy. V druhé otočce dostali tvrdé úder do druhé tváře pravou nohou a během třetí dal každému tečku do čela, takže popadali k zemi jako kuželky.

Ležící muži šokovaně sledovali čínského vládce, kterak s jednou pokrčenou nohou pomalu přistává a prsty rukou má zkřížené v symbolu „*Tygra trhajícího králíka*“.

„Ty zmrde!“, vyskočil na nohy zástupce Austrálie. Pong tušil, že přijde agresivní výpad nožem, takže počkal, až se dostatečně přiblíží, poté mu chytil v běhu ruku, zkroutil ji a nůž zarazil skrz spodní čelist do mozku. Ambassador zachrčel a padl k zemi.

Teď zkusili útok tři vyslanci, ale bylo jim to hovno platné, protože Pongovo mistrovství si s nimi snadno poradilo a dva smrtící prostředníky prorazily jednu dýchací trubici, prothly jednu krkavici a rozdrtily jeden krční obratel. To vše v takové rychlosti, že ani u nejbližších stolů nezaregistrovali, kdy přesně k úderům prsty došlo.

Zbývající čtyři muži nevěděli, co mají dělat. Věděli akorát, že je pozdě stáhnout prdele, protože smrt byla neodvratná.

„Helejte idioti, já vím, že ste se nechali strhnout, ale co jste začali, musíte taky dokončit. To je přesně ten obchodní systém, kterej mám tak kurevsky rád,“ promluvil přísně Pong.

Chlápci se po sobě podívali a nic neříkali.

„Helejte, ste v přímým přenosu a je jen na vás, jak budete ve světě vypadat. Jasně, prohraje, ale zkusili jste to na mě a příště už od vás z prdelákova nikdo další nic podobného neudělá. To je vše,“ dodal Pong a prokřupal prsty.

Chlápci se po sobě znovu podívali, odhodili vršky oblečení a zaútočili.

„Jo, tak se mi líbíte, budu milosrdnej,“ odpověděl Pong a provedl několik otoček, během nichž zlikvidoval kolena, kyčle a klíční kosti.

„Panebože, to je zkurvená bolest! Říkal si, že budeš milosrdnej!“ křičeli bolestí.

„To sem říkal, ale chci, aby vaši lidi dobře pochopili, pokud to do teď nepobrali, že umím bejt fakt krutej a hnusnej,“ řekl Pong a každého zabil dotekem smrti. Pak se vrátil na jeviště k mikrofonu.

„Ještě jednou zopakuju, že když mě nebudete zkoušet ojet, všechno v bude v nejlepším pořádku. Omlouvám se tedy za menší zdržení a doufám, že to bylo poslední zabíjení během oslavy našeho vítězství nad zkurvenou bolševickou stranou!“ zakřičel Pong a v ten samý okamžik se k němu vrhlo několik lidí. Nejdříve Urgha, potom trpaslíci s invalidním přítelem, Hydra, šaolinští mniši a mnozí další, které za poslední roky potkali.

„Pong je skvěléééé!“ křičel do mikrofonu Ježíš, kterého přivedl cestovatel časem Bob.

„Slávááá!!“ přidala se opice s panem Jednookým.

„Písničku! Písničku! Písničku! Písničku!“ začal rvát dav, když na jeviště vstoupil Michael Jackson.

„A ty vole, já sem myslel, že je mrtvej,“ řekl Starý přítel Bláznovi.

„Ne tak úplně,“ odpověděl a začal drtit trávu.

„A támhle je Marilyn Monroe, ty vole...!“ zvedl se Starý přítel unešen dávnou kráskou.

„To bude magořinec, jestli přijedou všichni, na který sme za posledních pár let narazili,“ zakroutil hlavou Blázen a zapálil opravdu velkého špeka.

„Šéfe, usoudil jsem s panem Hawkingem, že již nemá smysl tuhle rychtu jakkoliv moderovat a necháme ji volný průběh. Akorát sem zařídil, aby nám sem nahoru nelezlo zbytečně moc lidí,“ řekl Pong, který se musel uklidnit několika dlouhými čarami pervitinu.

Nejlegendárnější oslava Pongovy inaugurace neomezným vládcem Číny tímto začala. Již nikdy v dějinách všech realit a paralelních dimenzí neproběhl větší mejdan. Půlrok nekompromisně brutální pařby.

V soukromých prostorech nově otevřeného Bláznova baru v Zakázaném městě právě probíhala orgie pro vyvolené z vyvolených. Galaktické vedení, Nejvyšší rada Musků, velkoobchodní partneři a přátelé. Madam Kawasaki na Kapitánovo přání zařídila malou pobočku svého podnikání, protože Země se stala důležitým obchodním střediskem. Díky tomu, že již nemusel Blázen skrývat svoji přítomnost v utajení hluboko pod mořem, bylo možné přenést centrálu do něčeho reprezentativnějšího a staré sídlo čínských císařů bylo dostatečně reprezentativní. Pong jménem čínské vlády podepsal s Bláznem smlouvu o neomezeně dlouhém užívání výměnou za investice a údržbu, protože císařské město bylo dost poškozené.

„Můj vůdce, je nutné zahájit obnovu Pekingu a čínského zřízení, protože všichni už jsou dost zřízení, po půl roce paření,“ řekl Kokot.

„Já doufám, že už na tom nějakou dobu pracuješ, protože bych řekl, že seš jedinej práceschopnej,“ odpověděl dost unaveně Blázen roztekly v křesle.

„Můj vůdce, asi poslední čtyři měsíce. Banky fungují, letiště, přístavy a kosmodromy máme pod kontrolou a zboží teče. Akorát zdevastovaná a vyjedené zóna okolo Pekingu se rozšířila do okruhu tříset kilometrů.“

„To je docela hustý, máme vůbec zdroje na zaplacení zabavených potravin a zničených majetků?“ zeptal se Blázen a hledal brko, které mu vypadlo z ruky.

„Můj vůdce, pokryjeme to ze vzácných kovů a peněz zabavených komunistické straně. Měli všeho opravdu hodně. Ale upozorňuji, že to bude účetně hodně těsné.“

„To rád slyším, teď mě chvíli nech,“ odpověděl Blázen a zavřel oči.

„Šéfe...“ přicházel Pong, ale Kokot ho zarazil.

„Šéf teď fakt nemá čas. Chceš pomoci s vládnutím?“

„Ehm..? Jak to víš?“ řekl trochu překvapený Pong.
„Umím číst myšlenky,“ zavlnil Kokot knírkem a naznačil úsměv.
„Máme hodně práce, že jo?“ zeptal se nový čínský vládce.
„To máme, Pongu,“ odpověděl Kokot.

Po roce začala pařba pohasínat. Málokdo vydrží pařit skoro celý rok nonstop. Poslední zbytky největších vytrvalců se stáhly do několika zcela vypálených čtvrtí, které pro ně Pong vyhradil a oplotil vysokým elektrickým plotem, aby se vykalenci příliš nerozsbíhali do okolí. Oprava a výstavba Nového Pekingu probíhala jinak vcelku svižně. Pongova vláda investovala nemalé peníze a mnoho zadlužených občanů chtělo splatit účty. Život se pomalu vracel do starých vyjetých kolejí.

„Šéfe, uvědomujete si, čeho sme kurva dosáhli?“ posadil se Pong vedle Blázna, který pozoroval brouka na stéblu zahradní trávy a kouřil brko.

„Pongu, už chápu, proč si ti vaši zasraní císaři postavili město ve městě. Jen kvůli tomu božskému klidu, kterým jsem tady obklopenej. Ten bordel za hradbama není vůbec slyšet,“ odpověděl Blázen a potáhl z jointu.

„Šéfe, tomu já rozumím, ale chápete, že sme vylezli z podzemní jeskyně a ovládli největší stát na planetě?“

„Pongu, teď na mě ty svoje ezosračky nezkoušej, víš že na ně nevěřím a navíc mě pekelně bolí hlava,“ odsekl Blázen.

„Šéfe, já sem chtěl jenom říct, že díky vašemu pragmatismu sme tam, kde sme. Dejte mi potáhnout,“ odpověděl Pong a převzal nabídnuté brko.

Seděli tam potichu asi dvě hodiny, než je vyrušil příchod Musků a Nejvyšších galaktických papalášů.

„Kapitáne Blázne, přišli jsme se rozloučit, protože nás čekaj povinnosti jinde. Tohle byla dobrá párty, ale prostě neexistuje totální nonstop párty. Každopádně všechna čest, snad budou kolegové souhlasit, ale za všechny řeknu, že něco tak velkolepého sem ještě nezažil,“ promluvil pan Jednooký.

„Rádo se stalo, ty vole, ale já sem úplně vyřízenej,“ odpověděl Blázen a tupě zíral.

„Uvidíme se příště, ty vole,“ rozloučil se Jednooký a to samé udělala skupina pohlavárů.

„Pongu, asi budu potřebovat dovolenou,“ odpadl Kapitán a brko mu vypadlo z ruky.

Posádka a nejbližší přátelé Kapitána Blázna seděli v jídelně Zakázaného města a čekali až přijde Urgha a Stará dáma s hotovou večeří. Vůně brambor a pečených řízků přicházející z kuchyně drásala chuťové pohárky. Ta samá vůně probudila Blázna a přivedla ke stolu.

„Všichni vztyk!“ povstal Kokot a byl následován ostatními.

„Aať žižije Kakapitán Blblázen! Nana zddraví!“ zakřičel Frank a pozvedl lahváč.

„Aať žižije Kakapitán Blblázen! Nana zddraví!“ zazněl společný mocný hlas a vzduch rozrazil zvuk srážky skleněných hrdel lahví.

„Šéfe, ste nejlepší šéf na světě!“ hulákal Pong.

„Ále, vy kurva naděláte, já mezitím hlady slintám z vůně těch řízků a vy tady řešíte nějakou slávu. Pojdme se v klidu konečně najíst a potom si na chvilku odpočinem v zahradě. Je tam neuvěřitelnej klid a v rybníku plavou ryby,“ řekl Blázen přítomným a usadil se do čela stolu k talíři s masem v trojobalu a pravými bramborami.

Život v Novém Pekingu, na planetě Zemi, ve Sluneční soustavě, v Mléčná dráze a vlastně v celém vesmíru včetně nekonečně mnoha paralelních realit se brzo vrátil k normálnímu stavu. Koloběh života ostatně zastavit nijak nešlo, ale malé občasné vybočení občas přišlo vhod. Kvůli těmto vybočením tu byly mocné bytosti, aby realitu rovnaly a vracely zpět do běžných kolejí.

Matkopíchač s Temným kolegiem, Zakázaným císařem a eunuchem Ho tuto krutou realitu poznávali na vlastní duši. Nekonečné sexuální utrpení v Nergalově sadomasochistickém salónu bylo hodně zlé a většina Nergalových hostů byla extrémně krutá. Mučení bývalí zmrtvýchvstalí brzy

pochopti, že měli být skromnější a měli více naslouchat hlasům mocnějších. Bylo však pro ně již pozdě.

Vesmír byl rád, že žije a bylo mu úplně ukradený, že všechny příběhy mohly proběhnout úplně jinak. Z Ponga se mohl třeba vyklubat Vietnamec, z Urghy zrádkyně, Karlos s Jackem se mohli uchlastat k smrti a Kokot mohl chytout digitální amok a vypustit Mozečka s Mazlíčkem, kteří by vše rychle ukončili. Mohlo vybuchnout Slunce či mohli zůstat uvěznění na opuštěné planetě či dokonce v jiné realitě, mohla se posrat cesta červí dírou nebo mohl Doktor špatně zadat souřadnice do nezmapované části vesmíru kdesi na okraji u zdroje reliktního záření.

Jenže nic takového nenastalo a Kapitán Blázen s Frankem, Karlosem, Pongem, Jackem, Urghou, Doktorem, Kokotem a Mozečkem s Mazlíčkem vyrazili za dalším obchodem či za exotickou dovolenou do míst, která se rozhodli navštívit. V podstatě vzato v nějaké jiné realitě jejich příběh rozhodně nekončí.